

[Statsministeren.]

Hvad jeg har sagt, er baseret paa Beslutningen paa det Landbrugsmøde, der blev holdt i Aarhus, var det vist, hvor man, saadan opfattede jeg Beslutningen, krævede fuld Udnyttelse af Eksportmulighederne, det vil sige en Forøgelse af Produktionen, og det har man gentagende forklaret, at Landbruget er i Stand til at forøge sin Produktion meget betydeligt og at udnytte alle Muligheder, som maatte vise sig. Hvis noget saadant kommer, saa kommer der et Modkrav om Færdigvarers Indførsel, og saa maa vi naturligvis skønne over, om det er muligt at tage derimod. Det kan vel ikke være nogen ubekendt, at det er et almindeligt Krav fra Udlandet at faa Lov til at sælge de flest mulige Færdigvarer — altsaa Færdigvarer i det ærede Medlems Hr. Kristen Ambys Forstand —, som jo indeholder ogsaa Arbejde og Arbejds løn for det paagældende Land. Dette Modkrav vil uvægerligt blive stillet, og det drejer sig saa om under de Forhandlinger, der hver Gang føres, hvorvidt man kan trykke Kravet om en Indførsel af Færdigvarer saa langt ned, saa man ogsaa herhjemme finder det forsvarligt. Men om Fremtiden i den Henseende er det vel for tidligt at begynde at tage Diskussioner i Øjeblikket.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard): Det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen har rettet en Henvendelse til mig angaaende den Sag om de civile værnepligtige, der har været omtalt tidligere. Jeg skal henholde mig ganske til den Redegørelse, jeg har givet paa et tidligere Tidspunkt, og som i enhver Henseende er rigtig. Det ærede Medlem mente, at jeg ikke kunde bruge Udtrykket, at Arbejdsnedlæggelsen havde fundet Sted „under Paaskud af“, idet der deri skulde ligge en Antydning af, at der er løjet i den paagældende Sag. Ikke paa nogen Maade, men Ordet „Paaskud“ er i denne Forbindelse netop det rigtige, rent sprogligt set ogsaa, idet det, der her foreligger, kun kan betragtes som et Paaskud, thi der kan ikke komme til at foreligge Tilfælde, hvor Nedlæggelse af Arbejdet er tilladt. De paagældende har Klageret, dersom der øves Æret mod dem, Klageret over for mig, men der kan ikke komme til at foreligge Tilfælde, hvor Arbejdsnedlæggelse er tilladt.

Angaaende den Anmodning om Foretræde for mig, som er omtalt, og som det ærede Medlem sagde var gaaet i Skovridersens Papirkurv, skal jeg sige, at Skovrideren over for mig har henvist til, at det, som de

paagældende ønskede Foretræde for at tale med mig om, havde de paa et tidligere Tidspunkt haft Lejlighed til at forebringe for mig, og det er ogsaa rigtigt. Da der kom til at foreligge en Klage over Skovrideren fra de paagældende, blev denne Klage selvfølgelig indsendt til mig.

Det ærede Medlem har henvist til meget stærke Udtryk, der skulde være anvendt af Skovrideren i nogle Blade. Jeg har nok set de paagældende Udtalelser, og jeg maa sige, jeg tvivler om, at de virkelig har været anvendt af Skovrideren, det vilde ikke ligne Skovrideren at bruge disse Udtryk. Jeg skal endnu tilføje over for det ærede Medlem, at jeg tror ikke, han varetager de civile værnepligtiges Interesser ved, saa vidt jeg har forstaaet da, at levere et Forsvar for Forhold, som ikke *kan* tolereres.

Til det ærede Medlem Hr. Drachmann skal jeg kun sige, at jeg har sjælden hørt en Replik fra en Folketingsmand, der i en sa aestaaende Grad var en Indrømmelse af, at de Udtalelser, den paagældende var fremkommet med, var en Samling af Postulater uden nogen som helst Realiteter bag. Det ærede Medlem brugte Udtryk, der syntes at skulle vise, at det var noget inferiøret at anvende Statistik for at give rigtige Oplysninger, og det var noget, man havde Ministre til. Ja, det er netop Sagen, og den Opgave, der er tildelt mig, har jeg søgt at løse i Dag. Efter det ærede Medlems Replik tror jeg ogsaa, det er sket til Fuldkommenhed. Det ærede Medlem har i Dag i Virkeligheden ikke andre Bemærkninger tilbage, end at den Ordning, der er truffet, er kommet paa et forkert Tidspunkt; oven i Købet siger det ærede Medlem, at den er kommet for sent, efter at det ærede Medlem i Aarevis har kæmpet imod enhver Udligning, ethvert nøjere Samarbejde mellem Kommunerne.

Naar det ærede Medlem udtaler, at han har Handelsstandens Formand bag sig, saa maa jeg protestere paa det stærkeste. Jeg kan forsikre dette høje Ting om, at Handelsstandens Formand i Gentofte aldeles ikke staar bag det ærede Medlems Udtalelser om, hvor dyrt alting er i Gentofte i Sammenligning med København. Hvordan skulde det være muligt? De handlende i Gentofte har netop haft det særlige Program for deres Virksomhed — det stod i lange Tider trykt nede paa Stationen, jeg ved ikke; om det er der endnu —:

„Køb, hvor du skal Skatten svare, naar samme Pris paa samme Vare.“

Det er netop det Program, de nærings-